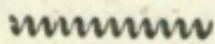

Κ' ἔνα γράμμα νὰ τὸν γράψῃς,
Τὸ πωρὸν, καὶ νὰ μὲ κλάψῃς.
Νὰ σὲ κάμη, πέτον, χάρε
Πάλιν δοῦλον νὰ μὲ πάρη.

36. Αχ! ἐχθρὲ παντοτεινὲ,
Νυχτοκράχτη πετεινὲ!
Τί τινάζεις τὰ φτερὰ,
Καὶ φωνάζεις τρομερά;
Οὔτε 'ς τ' ὄνειρον, σκληρὲ,
Καὶ αὐθάδη πονηρὲ,
Δὲν μ' ἀφίνεις νὰ χαρῶ
Τὴν καρδιὰν ποῦ λαχταρῶ;
Σ' ἐρωτῶ, δὲν μὲ πονεῖς;
Η, πανοῦργε, μὲ φθονεῖς,
Κι ἀδιάκοπ' ἀγρυπνᾶς
Νὰ λαλῆς, νὰ μ' ἐξυπνᾶς;
Ἀν σὲ πιάσω, δυστυχή,
Εἰς τὰ χέρια μ' τὸ ταχὺ,
Θὰ σὲ μάθω νὰ πηδᾶς
Σ τὸν ἥχ' ὅπου τραγουδᾶς.

